

Кенди Дълфър – принцесата на татко

Пожар запали за втори път на откритата сцена в Банско холандската саксофонистка Кенди Дълфър! Дори дъждът се уплаши от този златокос пожар и забрави да вали.

Почти двучасовото шоу на Кенди в рамките на Банско Джаз Фест – 2014 не остави седящи хора в публиката – далеч преди края на концерта всички бяха наскачали и танцуваха като за конкурс. Радвам се, че проведох разговора си с нея преди големия концерт, защото така имах възможността да се радвам по-спокойно, свободно и необременено от ангажименти, на спонтанно-породилото се между нас приятелство. Пък и да я опозная по-отблизо.

За нея знаем, че е родена в Амстердам, Холандия, и е храброто момиче на татко, продължило по изключително женствен начин артистичната му кариера с един, смятан за предимно, ако не и изцяло, мъжки инструмент – саксофона. (Бащата на Кенди, известният джаз-саксофонист Ханс Дълфър, е в добро здраве, (както казва тя с усмивка и почуква на дървената маса!) композира, свири по клубове в Холандия, само дете не му се пътува много-много... и все

пак, миналата година Ханс Дълфър изнесе голям концерт на същата тази сцена, където сега за втори път стъпи дъщеря му!)

За нея се знае още, че е предпочитаният от Принс саксофонист и винаги когато пътищата им се пресекат, те не пропускат възможността да свирят заедно. Кенди започва да свири когато е само на 7 год., затова и сценичната треска е нещо, което тя не познава:

Израсла съм на сцената, покрай татко

причина, поради която мога да откажа участие.

Естествеността на Кенди е първото нещо, което те „удря“, след красивата ѝ и млада усмивка, естествено.

Готова е да отговаря на всякакви въпроси и отдалеч ѝ личи, че е човек, който няма тайни. Предпочитанията ѝ и заниманията ѝ са като тези на всяко съвременно младо момиче – обича да чете книги – холандски автори, чиито произведения я зареждат с добрия си хумор; списания – модни, лайф-стайл, географски, алманаси...

Слуша музика – от Лейди Гага до Шостакович. Вижда се с приятелки и си бъррят надълго и нашироко по „момичешки теми“, макар че от тази година Кенди е щастливо „бракувана“. Обича да яде сладки неща (макар да се опитва да се храни здравословно). Обича да ходи на концерти – живата музика – и когато я изпълнява, и когато я слуша – я зарежда с енергия и пре-красно настроение. Готова е да свири докато публиката я иска, докато ѝ се радва, което ще рече ПОСТОЯННО!

Като малка бях започнала да си водя дневник, но съм толкова разсеяна, че или ще забравя къде съм го оставила, или ще го изгубя, или просто ще забравя, че го водя. Май съм все още неусетно се отказах от този, иначе много хубав навик. От друга страна, дневникът не ми и трябва, при положение, че съм като една отворена книга – нямам тайни и всички знаят всичко за мен. Освен това, ако днес имах дневник, бих записвала в него не интимни тайни, а какво ми предстои да правя, къде имам концерт, в колко трябва да стана и с кого имам да се срещам. Тук мощно се намесва мама: тя е винаги

Саксофонистката Кенди Дълфър

– пояхих се там още съвсем малка и публиката винаги ми се радваше и ме аплодираше. На сцената се чувствам в свои води, публиката е мой приятел, между нас има само радост от контактите и обмен на позитивна енергия – как мога да се страхувам или притеснявам?! С публиката сме винаги така свързани, че дори и да сбъркам или забравя нещо, тя ръкопляска и ми се радва. И с радост ми прощава! Ако някога изобщо се притеснявам от нещо на сцената, то е от качеството на звука, на което като професионалист много държа. Това е и единствената

край мен да ми напомня какво трябва да правя. Тя се грижи дори за сценичното ми облекло. Завиждам на колегите си мъже – винаги могат да се появят в чифт джинси, и толкоз – не мислят за прически, специални тоалети и други момичешки атрибути... Сценичният вид е важен за мен – винаги е хубаво да се представиш бляскаво пред публиката, да я зарадваш не само с музиката си, а и с външния си вид, и с настроението си. Не знам какво бих правила при толкова много участия без майка ми! Тя е най-добрата ми приятелка, но и мениджър: уговаря всичко, урежда всички малки и големи проблеми, пътува навсякъде с мен и прави пътуванията и отсъствията ми от дома много по-поносими и приятни.

Иначе семейството и съпругът ѝ много ѝ липсват. Липсват ѝ и трите котки, кучето, понито и петте овчици, които споделят идиличния ѝ живот, когато се „закотви“ за кратко край Амстердам. Кенди не смята, че в името на работата понася някакви огромни лишения – винаги е свирила с любов и се е отнасяла с любов и амбиция към музикалните си занимания. Не крие, че обича да бъде „на върха“, да доминира (като една истинска Дева), да дисциплинира хората, с които работи, и в същото време да им дава самочувствие. Нещо, което е научила от любимия си приятел Принс. Няма как да пропусна „въпросът на въпросите“ – как е започнало приятелството ѝ с този неин жив кумир и какво е научила от него.

Историята на приятелството ми с Принс е много смешна. Преди години той беше дошъл да изнесе концерт в Холандия. Търсеше подгрываща група и не знам как точно се случи, че към мен и моята все още много млада група бе отправена покана. Тогава бях само на 18 години и се сещаш как се навих, колко се развълнувахме всички, каква емоция беше това и за мен, и за приятелите ми, и за цялото ми семейство – Принс е много известен в Холандия, много слушан и много обичан, направо обожаван! Не можех да повярвам какво ми се случва!!! Всички заживяхме под знака на голямото събитие и можеш да си представиш как се почувствах, когато малко преди концерта му ми се обадиха и казаха: „Вижте, няма да

Златна Костова и Кенди Дълфър

свириrete, ще минем без подгрываща група.“!!! Щях да умра! Взех една снимка и написах на гърба ѝ: „Драги Принс, защо не ни пусна да свирим? Щях да те спускам с моя саксофон!“ и се подписах. Пратих му снимката и – сещаш се – на следващия ден всички вестници гръмнаха! Едни ме обвиняваха, други ме подкрепяха, но татко беше страшно горд с мен. Нали разбираш, на 18 години човек много-много не мисли, но аз имах подкрепата на родителите си и на всички приятели, така че изобщо не ми пукаше. Давах интервюта наляво и надясно и въобще... борец! След няколко дни приятелите ми взеха билети за негов концерт в друг град, отидохме – с тъмни очила – настанихме се на местата си в публиката и зачакахме, без никакви лоши чувства – геният си е гений. По едно време чувам по микрофона да казват „Моля, Кенди Дълфър да заповяда на сцената!“ Просто не можех да повярвам! Избутаха ме на сцената, и организаторите ми казаха – „Хайде, заповядай, ще свириш с Принс!“ Аз обаче съм без саксофона си! Веднага звъня на майка ми, тя пришпорва баща ми – а те са на един час път от мястото на концерта! – грабват саксофона ми, мятат се на колата, карат с 220 км в час и естествено ги спира Полицията! Питат татко къде се е разтърчал като луд, а той: „Дъщеря ми ще свири с Принс – нося ѝ саксофона!“ Е, Принс е господ в Холандия, всички го обичат – как да глобят баща ми. Скачат полицаите в колата си и... ескортират нашите до

залата! Невероятно, нали?! Оттогава насам с Принс сме много добри приятели и поне по веднъж всяка година свирим заедно. Много неща съм научила от него – той е много строг във всяко отношение, което аз разбирам, харесвам и прилагам доколкото мога като бенд-лидер. Кенди е толкова словоохотлива, че разговорът ни (точно както свиренето ѝ на концерт!) може въобще да не свърши – добре, че е зоркото око на Мениджър Мама, която прави списък на желаещите да си поговорят с Кенди, или просто да се подложат на позитивното облъчване край нея. Питам я какво иска да пожелае на публиката и тя веднага изстрелва ведрото си пожелание.

Да са щастливи и усмихнати! Това всъщност е пожеланието ми към всички в слънчевата ви страна. Много ми се иска прекрасните хора в България да имат добрите условия за живот, които имаме ние в Холандия. Много искам икономическата криза да отmine скоро, за да можете да живеете добре в една толкова красива страна! Разделяме се – за кратко, надявам се това е втората ни среща и второто ни интервю – ако гледаме на тези интервюта като на традиционни, по мои изчисления, след още три-четири години ще се срещнем пак и тогава, може би, ще разговаряме с една щастлива млада майка!

До нови срещи, слънчева Кенди!

Златна Костова